

תהליך הגמילה היה קצר מדי, והאזרח השתוקק לסם הפוליטי

כמו נרקומאן בגמילה, המתרגל בהדרגה לחיות בלי הסם שלו, התלה ישראל מתרגלת השבוע לחיות בלי הסמים שהיא רגילה להם: מהירות החדשות בכל שעה והמהירות הארוכות של חדשות מבט. היא גם חיתה בלי הסם הנוסף, שהיא השתוקקה לקראתו: שידורי הבחירות של המפלגות.

שביתת עובדי השידור היתה קשה מנשוא. אך מיום ליום הוקל הסבל. אזרחים רבים אף לא חיפשו החלף בשידורי הטלוויזיה הירדנית והרדיו הכריטי, והחלו חיים את חייהם בלי חדשות בכלל. הם גם סבלו יום אחד בלי שידורי העמולה של הבחירות. התגובות על האפליה המירקע היו מגוונות. "ממילא אין למפלגות מה לומר", התנחם סטודנט ירושלמי. "כשאין לך מה להגיד, הכי טוב זה שלא להגיד את זה".

חברו, סטודנט ערבי, ראה בכך גזירה של אלה: "הם רצו להשתק את הרשימה המתקרמת לשלום ופסלו אותה, אז עכשיו גם שאר המפלגות הושתקו." אך אם היה זה עונש מגבוה, הוא היה קצר.

כמו במיקרים כה רבים, גם גמילה זו לא תחזיק מעמד לאורך ימים. בית המישפט הגבוה לצדק אישר את צווי הריתוק, והשיטפון הגדול החל.

במקום או במואזר גם התחישו החדשות, והתפוצה הישראלית המובהקת — פרשת השבוע — שוב תמלא את חייו של כל אורה, שיוכל שוב להתרגש פעם אחת שבוע מפרשה גדולה אחת, המסעירה את המדינה כמשך שיבעה ימים, ותיעלם בשבוע הבא כלא היתה (ראה להלן).

פרשות

מעל לחוק

אריאל שרון, חברי המחתרת הטרוריסטית והשר יובל נאמן עומדים מעל לחוק, ויריביהם עומדים מחוץ לחוק

מלבד פסילת שתי הרשימות — רשימת כך הימני-קיצוני והרשימה המתקרמת לשלום — עסקה המדינה בשבוע שעבר בפרישה התורנית, הרלפת המיסמכים הסודיים במישפט שהגיש אריאל שרון נגד השבועון טיים.

כשיא הפרשה הופיע אריאל שרון בטלוויזיה, מסר את גירסתו. עסקן צעיר של חרות, משנאי שרון, תימנת גירסה זו בשלושה פסוקים:

- מעולם לא מסרתי מיסמכים כלשהם לעורכי-הדין האמריקאים.
- המיסמכים שמסרתי לא היו חסויים.
- מסרתי את המיסמכים החסויים אחרי שקיבלתי היתר לכך מידי הממשלה.

אפשר היה להתרגש מפרשה זו, שבה נחשף שר חשוב בממשלה בהפרת החוק, שבה נחשף אישיותו ככיר כפגיעה בביטחון המדינה. אך אזרחי ישראל חרלו מומן להתרגש למראה ביוזי החוק.

יותר ויותר מתברר כי בין כל הסכנות העומדות לפני מדינת-ישראל, הסכנה הנוראה ביותר היא התפרקות שילטון-החוק. הולך ומשתרש מישטר של איפהזואיפה, של אי-שיוויון גלוי לפני החוק, של הפקרות ממשלתית ואישיות ציבורית, של יחס מיוחד לנאשמים מיוחדים בתי-המישפט ובכתי-הסוהר.

פרשת שרון היא רק דוגמה קטנה לכך. ברור כי שרון ציפצץ על החוק ועל החלטות הממשלה. ברור כי ראשי-הממשלה ואנשיו לא העזו להפעיל את החוק נגדו. נקבע עתה

בגין היה מוכן לסגת!

של ג'ונסון. הוא נאלץ לוותר עליה ולדרת לתהומות הנשיה.

אך הנזק העצום שהוא גרם נותר אחריו. מתוך דאגה לקאריירה הפוליטית שלו, רחף לינדרן ג'ונסון את ישראל אל דרך הסיפוח — ובכך גרם בכיה לדורות.

ב-1956, למחרת מילחמת-סיני, הציג הנשיא דווייט אייזנהואר אול-טימטום לישראל: לסגת מייד מכל השטחים שכבשה. גם 1956 היתה שנת-בחירות באמריקה, אך אייק היה גיבור לאומי, והוא לא היה זקוק לקולות היהודים. היה מובטח לו מראש ניצחון מכריע. לכן נכנע בג'ורדון לאולטימטום, והודיע מייד כי ישראל תיסוג מכל כיבושה — יממה אחת בלבד אחרי שהכריז על "מלכות ישראל השלישית". הנסיגה נוצעה מבלי להשיג שלום.

ב-1967 היו כל מנהיגי ישראל בטוחים שארצות-הברית וברית-המועצות יאלצו

לכך מימד שני, בעל חשיבות רבה. השינוי בעמדת הממשלה בירושלים, שגרם לתוצאות היסטוריות בה מרחיקות-לכת, התחולל כאשר נוכחה לדעת כי אין לחץ אמריקאי לנסיגה.

בארצות-הברית שלט אז הנשיא לינדרן ג'ונסון, שהסתבר עד לצווארו

כמוכבן, גם מנהיג גח"ל, מנחם בגין. רק כעבור כמה שבועות החלו לצוף תביעות ישראליות נוספות, כמו הדרישה למשאומתן ישיר עם הערבים. במשך שלוש וחצי שנים היתה החלטה זו, שמעולם לא ניתן לה פירסום, מונחת כאבן שאין לה הופכין, מכיוון שהערבים לא הביעו כל נכונות

ל עיתונאי דונלד נאף יש סקופ גדול. האיש, שהיה כתב השבועון טיים בארץ, פירסם ספר על ששת הימים ששינו את פני המיזרח התיכון. הסקופ החשוב ביותר שבו אחרי מילחמת ששת-הימים הוצעה ממשלת-ישראל להחזיר את כל השטחים הכבושים, מלבד שינויי-גבול קטנים בלטרון — תמורת שלום. ממשלת-ישראל היתה אז ממשלת-האחדות-הלאומית, ו-אחד מחבריה החשובים ביותר היה השר-בלייתיק מנחם בגין. גם הוא הסכים להצעה זו, שהועברה על-ידי שר-החוץ אבא אבן רשמית לממשלת-ארצות-הברית.

משמע: מנחם בגין היה מוכן לקרוע מעל המדינה חלקי-מולדת. לפי ההגדרות הערכניות של ח"כ גאולה כהן, בטענותיה נגד הרשימה המתקרמת לשלום, בגין עבר בכך עבירה של בגידה, על פי סעיף 97 של החוק הפלילי, שהעונש המרבי עליו הוא עונש מוות.

גאולה כהן נתמכה בדיעה זו על-ידי רוב חברי ועדת-הבחירות המרכזית, ובכללם כל חברי תנועת-החרות של מנחם בגין.

החלטה סודית לגמרי

ה צרה היחידה בסקופ של הכתב האמריקאי היא שלא היה בו חדש. הפרשה כולה פורסמה תחת הכותרת "סקופ! בגין הסכים לנסיגה!" לפני תריסר שנים על-ידי העולם הזה (24.2.71).

וזו היתה לשון היריעה: אחד הסודות הכמוסים ביותר של המאבק המדיני על השלום והשטחים, המתנהל מאז מילחמת ששת-הימים, היא החלטה סודית של ממשלת-ישראל, שנמסרה כשעתו לממשלת-ארצות-הברית בידי שר-החוץ, אבא אבן. בהחלטה זו מביעה ממשלת ישראל את נכונותה לסגת מכל השטחים שנכבשו בידי צה"ל במיל-חמת ששת-הימים.

המיוחד שבהחלטה זו: היא התקבלה על-ידי ממשלת הליכוד-הלאומי, בה ישבו עדיין שרי גח"ל, כראשותו של לוי אשכול המנות. החלטה התקבלה ביום דרבי כיוני 1967, אז בסמוך לו, כלומר — קצת יותר משבוע אחרי שהסתיימה המילחמה, באותם ימים חששה ממשלת ישראל למחצים בינלאומיים ובמיוחד מלחץ אמריקאי, ברומה לחצים שהופעלו על ישראל אחרי מיכצ'ק-קדש ב-1956, שיכפו עליה נסיגה מיידית מכל השטחים שנכבשו. באותם ימים טרם גובשו התיאוריות על "גבולות ביטחון", ולפני ממשלת-ישראל ניצבה מטרה אחת ויחידה: השגת שלום עם מדינות-ערב אפילו במחיר יתור על מרבית הדי-שטחים שנכבשו.

כתוצאה מכך התקבלה ההחלטה, שבה הביעה ישראל את נכונותה לסגת מעור הסמכה הערבים להסכם-שלום עם ישראל. להחלטה זו היה שותף

בגין הסכים לנסיגה!

אחד הסודות הכמוסים ביותר של המאבק המדיני על השלום והשטחים המתנהל מאז מילחמת ששת-הימים היא החלטה סודית של ממשלת-ישראל, שנמסרה כשעתו לממשלת-ארצות-הברית בידי שר-החוץ, אבא אבן. בהחלטה זו מביעה ממשלת ישראל את נכונותה לסגת מכל השטחים שנכבשו בידי צה"ל במיל-חמת ששת-הימים.

הסקופ ב"העולם הזה" (24.2.71) בכייה לדורות

במילחמת וייטנאם. מילחמה מוזהמת זו עוררה התנגדות גוברת והולכת בציבור האמריקאי. בראש המתנגדים למילחמה עמדו היהודים, ששימשו כחוד-החנית של המחנה הליברלי בארצות-הברית.

ג'ונסון, שיועציו העיקריים היו מיליונרים יהודיים, וכיניהם יהודי שנשא אשה ישראלית, סבר כי תמיכה בלתי-רשמית בתאורת-ההתפשטות של ישראל תקהה את התנגדות היהודים למדיניותו במיוחד-אסיה.

ב-1968 נערכו הבחירות לנשיאות ארצות-הברית. למחרת מילחמת ששת-הימים עדיין רצה ג'ונסון להציג בהן את מעמדותו. מכאן תמיכתו המוחד לטת בישראל.

התרגיל הזה היה לשווא. ההתנגדות למילחמת וייטנאם הייתה גלים וגבוהים מדי, והם הסביעו את מועמדותו

להסכם-שלום עם ישראל. עתה, לאחר הצהרת אל-סאדאת ברבר נכונות מצד ריים להסכם-שלום עם ישראל, תחזור אותה החלטה, השמורה בידי משרד-החוץ האמריקאי, למישחק הפוליטי. מצד אחד היא תשמש בידי האמריקאים קלף, בלחציהם על ישראל להסכים (ברורם) לנסיגה לגבול המנדטורי, לאור ההתייבות מיוני 1967. מצד שני תשמש החלטה זו נשק גם במאבק הפנימי, אם וכאשר תחליט ממשלת-ישראל על נסיגה — רבר שעורר כמוכבן התנגשויות חריפות עם גח"ל — ינופפו בהחלטה, שלה היו שותפים שרי גח"ל בממשלת הליכוד-הלאומי, כדי ליטול את העוקץ מבני קורתם.

באן הסקופ, כפי שפורסם בהעולם הזה. הכתב האמריקאי, שחקר פרשה זו במיסמכים סודיים אמריקאיים, מוסיף

במהרה את ישראל לסגת מן השטחים שכבשה. מכאן החלי טת הממשלה, שבאה לקרוע מחור סביר לנסיגה: שלום רישמו ומלא.

רק אחרי שהממשלה נוכחה לרעת כי אין כל צורך להחזיר את השטחים, וכי אפשר להתנחל בהם מבלי להסתכן בלחץ אמריקאי, גבר בהדרגה התיאבון, עד שסיפוח כל השטחים הכבושים, מלבד סיני, הפך עתה כמעט לתוכנית-מינימום.

אותה החלטה אינה מהווה כיום אלא קוריוז היסטורי. היא מלמדת שיוכל היה לקרות אחרת, ושחתת לעלות על דרך האימפריה, הכיבוש, ההסתה-השחיתות ומילחמת-הנצח, יכלה ישראל גם לעלות על דרך אחרת.

במחנה-הנופש של הקטינים. שר עבריון. על פי החוק, ברגע שבית-המישפט קובע כי אירגון מסויים הוא אירגון טרוריסטי, כל גילוי של אהרה או תמיכה בו מהווה פשע. אולם החוק הזה אינו מופעל כלפי אירגון-הטרור היהודי ותומכיו, מפונקי הממשלה. בהסוואה השקופה של עזרה למישפחות האסירים, קמו אירגונים ומגביות, שאספו כסף וניהילו תעמולה גלויה למען אירגון-הטרור.

כל אחד מן העוסקים בכך הוא עבריון על פי החוק, ובראש כולם שר בממשלת-ישראל, יובל נאמן, המועמד מס' 1 של רשימת התייח-צימת. הוא

פסקדינים (ראה עמודים 14 - 15). אחרי תהליך מנוחך ומופקר, באווירה של צעקות, היסטריה והפקרות כללית. כמה ימים לאחר מכן החליט מי שהחליט כי חברי אירגון-הטרור היהודי לא יחזו עוד עצרים בבתי המעצר הרגילים, ככל עצירי אחר הנאשם ברצח. אלא ייהנו מתנאים מיוחדים קטנים, בבית-מעצר שנגבם במיוחד כשכילים בתל-מונר. שגם האיש שכבר הורשע, בהסכמתו, בהשתייכות לאירגון-טרור, ושנדרן לעשר שנות-מאסר, לא נשלח לכלא כמו כל אסיר אחר שדרון לתקופת-מאסר כזאת. אלא צורה אל חבריו

באורח חר-משמעי כי אריאל שרון — כמו משה דיין בשעתו — עומד מעל לחוק.

טרוריסטים כקטינים. הת-פעה מקיפה כמעט את כל שיטחי החיים. השבוע יצטרך בית-המישפט העל-יון של המדינה להחליט בענייניהם של שתי רשימות, שונות לחלוטין במהותן, אשר הפוליטיקאים בועדות-הבחירות המרכזיות פסלו את זכותן להופיע בבחירות (ראה העדון). ועדת-הבחי-רות הפכה את עצמה למעין בית-דין-שרה, שבו שימשו המאשימים גם כשופטים וגם כמוציאים-לפועל של